

ЧАРЛЗ ФРИЧ
КИТАЙСКИ СЛАДКИШ С
КЪСМЕТЧЕ

Превод от английски: Огняна Иванова, —

chitanka.info

С лекота, дължаща се на честата практика, Хари Фолджър разчупи китайския сладкиш и измъкна отвътре листчето. Огледа го върху масата и прочете написаното послание: „Ще срещнете стар приятел.“

Стори му се смешно. Нямаше начин да не срещне стар приятел, срещаше по няколко всекидневно. По пътя за работа, в службата, в сградата, където беше апартаментът му, та дори и в китайските ресторанти, които посещаваше.

Той отхапа от сладкиша, схруска парчето и преглътна, като отпи глътка от вече изстиналия чай. Обичаше китайските сладкиши не помалко от самите късметчета. Е, всъщност Хари по принцип си падаше по китайската кухня и никога не се насищаше на ястията ѝ: говеждо с юфка, рагу с гъби, пиле с пържен ориз, уон тон, яйце фу йънг, както и... Но защо да продължаваме? Хари Фолджър оприличаваше китайските ресторанти на Рая.

На тръгване той наистина срещна една стара приятелка.

Казваше се Синтия Питърс, или поне носеше тази фамилия, докато не склучи брак. В житейския смисъл обаче това беше не стара, а млада жена под трийсетте. Хари имаше скъпи спомени от бурната връзка с въпросната дама, когато и двамата бяха по-млади, и насън често се връщаше към приятното време с нея.

— Синтия! — извика той изненадан, но зарадван.

— Хари! — възкликна тя и сълзите на неочакваното щастие бликнаха в светлозелените ѝ очи.

И Хари тутакси разбра, че макар да бяха женени, двамата щяха да станат любовници.

Щом намери време за размишления, Хари се изуми от съпадението да срещне старата си приятелка Синтия тъкмо след като бе научил от късметчето за подобна възможност. Това, естествено, бе случайност. Хари винаги с удоволствие четеше късметчетата, написани — както той смяташе — от някой нещастен кули в Хонг Конг, но не вярваше, че те се сбъдват.

Поне тогава все още не вярваше.

Излишно е да казвам къде си правеха срещите Хари и Синтия. В китайските ресторанти, естествено. Тя сподели, че съпругът ѝ е звяр и с него е нещастна. Той я осведоми, че жена му е усойница, с която не се чувства добре. Един ден си хапнаха деликатес от свински ребра със

сладникаво-кисели подправки, а после Хари разчупи сладкиша с късметчето. На листчето пишеше: „Бъди предпазлив. Следят те!“

Вдигна очи тъкмо когато разяреният съпруг на Синтия нахлуваше в ресторанта. Хари смогна да я измъкне през задния вход. Нямаше да успее, ако късметчето не беше го предупредило за предстоящата опасност.

Отново съвпадение — реши Хари, докато не получи послание с подобен смисъл само миг преди неговата съпруга (тя ненавиждаше китайската кухня) да влезе в поредния ресторант, където двамата със Синтия обядваха. Успяха да се измъкнат само на косъм от скандала.

Хари започна да приема посланията по-сериозно. Надяваше се да получи някое безценно указание за курса на борсата или за коня, който ще победи в съботните състезания, но уви. Като се оставят настрана критичните ситуации, късметчетата съдържаха обичайните мъдри мисли или случайни съвети.

Само с едно-единствено изключение...

Него ден двамата със Синтия (която също обожаваше китайската кухня) дояждаха последните мръвки патица по пекински. Синтия му разказваше колко подозрителен е станал съпругът ѝ, като допускаше, че съпругата на Хари също едва ли е в неведение за срещите им. В този миг Хари разчупи една сладка с късметче, измъкна листчето и прочете: „Ти ще умреш“.

Едва не се задави. Нелепост, естествено. Възмути се -откъде-накъде някакъв си окаян нещастник от Хон Конг си позволява да слага такова послание? Понечи да се оплаче на управителя, но размисли. Не се чувстваше добре. Реши да изпрати Синтия до нейния апартамент.

Синтия слезе и Хари тъкмо потегляше, когато чу шум откъм другото прозорче на колата. Погледна натам и видя, че съпругът на Синтия е насочил към него револвер. Зяпна, бързо отвори вратата и се измъкна навън. Сблъска се с жена си, която също държеше револвер.

Хари си плю на петите. Чу два изстрела, но не усети болка и продължи да бяга. Тичаше, без да си поеме дъх, докато не се отдалечи на четири пресечки. Спря се до една ограда и пое жадни глътки въздух. Не се чувстваше да е надупчен от куршуми, а и кръв не се виждаше...

Помисли си, че трябва да благодари на Бога заедно двамата разярени не бяха го улучили.

Въпреки това трепереше и не можеше да се овладее. Трябваше да иде някъде и да се успокои. Ако не бяха спрели да го преследват, най-добре беше да се движи сред много хора.

Видя, че стои пред китайски ресторант.

Никога не беше стъпвал в него и любопитството го загложди. Пък и усещаше глад, макар да бе ял само преди час. На такива места се усещаше въвн от всякаква опасност, затова влезе в ресторанта и си избра маса. Чудна работа — оказа се единственият клиент.

Когато келнерът дойде, Хари си поръча меню номер две. Изяде го, като се наслаждаваше на всяка хапка, и забрави за неприятното произшествие на улицата. После разчупи сладкиша с късметче и прочете написаното вътре послание.

Отначало думите му се сториха безмислени. А когато ги схвана, се озърна и изпадна в паника. Видя, че келнерът се хили подигравателно с череп вместо глава. Обезумял, Хари потърси с очи изхода, но в ресторанта липсваха и врати, и прозорци.

Хари Фолджър закрепця.

Когато се умори да крещи, отново се усети гладен. Поръча си отново и изяде ястията. И сега късметчето беше същото като първия път.

Пак си поръча ядене, после второ, след него трето и така нататък. И всеки път посланието в китайския сладкиш бе едно и също. На листчето пишеше:

„Ти си мъртъв!“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.